

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βασιστέμενον ἐπὶ τοῦ Ἑσπερίου τῆς Παίδεως ὡς τὸ κατ' ἔχον κατεῖχον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήτε παρεστῆν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερείσας, καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀικουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς ἀνάγνωσμα ἀρετῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προσληπτικαὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἀπριλίου 1897

Ἔτος 19^{ος}. — Ἀριθ. 16

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἡ ὥρα εἶνε μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ λειτουργία τοῦ Πάσχα ἐτελείωσε καὶ οἱ κάτοικοι τῆς πολίχνης ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰς οἰκίας των.

Ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος ἐκτισμένη, ἀνοικτὴ καὶ φωταγωγημένη πανηγυρικῶς ἡ Ἐκκλησία, ὡμοίαζε κατὰ τὴν ὥραν τῆς πασχαλινῆς λειτουργίας πρὸς γιγαντιαίαν ἀνθοδέσμη ἀπὸ φῶτα καὶ τῶρα ἡ ἀνθοδέσμη διελύθη, καὶ τὰ φῶτα τῆς, δύο-δύο, τρία-τρία, διεσπάρησαν ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς πολίχνης καὶ ἐχάθησαν εἰς τὰς οἰκίας τῆς. Μετ' ὀλίγον αἱ ὁδοὶ, αἱ ὁποῖαι ἐξωγοῦντο καὶ ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὰς ἀναστασίμους λαμπάδας τῶν χριστιανῶν, ἀπέμειναν πάλιν καὶ σκοτειναὶ καὶ ἔρημοι, ἡ δὲ πολίχνη βαθμηδὸν ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον — τὸν μακάριον ὕπνον τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Μόνον τρεῖς γυναῖκες περιπατοῦν ἀκόμη. Αὐταὶ κατοικοῦν μακρὰν, ἐκτὸς τῆς πολίχνης, εἰς μικρὰν ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ τὴν φθασὺν πρέπει νὰ διατρεθοῦν ἀκόμη διάστημα πολὺ. Ἡ νύξ εἶνε ψυχρὰ καὶ ἀσέληνος. Μόνον οἱ ἀστέρες διαχρύνουν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ θόλου τὸ ἀμυδρὸν των φῶς.

Αἱ γυναῖκες εἶνε γραῖαι μαυροφύραι καὶ αἱ τρεῖς. Τὰ πρόσωπά των, φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς μεγάλας λαμπάδας, τὰς ὁποίας κρατοῦν, φαίνονται φαῖδρά καὶ εἰς τοὺς γεροντικούς των ὀφθαλμοὺς λάμπει ὅλη ἡ ἀγαλλίασις τοῦ «Χριστοῦ Ἀνέστη» τὸ ὅποιον ἤκουσαν πρὸ ὀλίγου. Τὸ βῆμά των εἶνε ἤρεμον καὶ σταθερὸν. Τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ δὲν τὰς φοβίζει, μετὴν ἰδέαν ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ χριστιανικὸν των καθήκον. Μόνον ἡ γεροντοτέρα κλονίζεται κάπου-κάπου καὶ προσπαθεῖ νὰ στηριχθῇ ἐπάνω εἰς τὴν μακρὰν τῆς βακτηρίαν. Ἄλλ' ἡ χαρὰ τῆν ὁποίαν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τῆς, κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκεῖνην ὥραν τῆς Ἀναστάσεως, ἀποκρύπτει τὴν γερον-

τικὴν τῆς ἐξάντλησιν καὶ τὴν κόπωσιν, τὴν ἀνωτέραν τῶν δυνάμεών τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποβληθῆ.

Οἱ ὀλίγοι διαβάται, τοὺς ὁποίους συνήντησαν, ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἐσταμάτησαν εὐλαβῶς διὰ τὴν προσπεράσασιν. Ὅλοι τὰς γνωρίζουν, ὅλοι τὰς σέβονται καὶ τὰς ἀγαποῦν τὰς γραῖας ἐκεῖνας. Τὴν ζωὴν των ὀλην ἀφιέρωσαν εἰς ἀγαθοεργίας καὶ

τὴν μεγάλην των περιουσίαν ἐθυσίασαν βοηθεῖσαι καὶ ἀνακουφίζουσαι τοὺς δυστυχεῖς. Αἱ χῆραι καὶ τὰ ὄρφανὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρουν καλλίτερον προστάτην, καὶ μετὰ τὸν Θεόν, αὐτὰς εἶχον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς καταφύγιον. Ἀμέτρητα καλά εἶχον κάμῃ εἰς τὴν ζωὴν των εἶχον ὕπανδρεύσῃ κόρας πτωχάς, εἶχον σπουδαση μικροὺς ὄρφανούς, εἶχον περιθάψῃ γέροντας ἐγκαταλειμμένους, εἶχον περιποιηθῆ ἀσθενεῖς. Ἐπάτασσαν τὴν δυστυχίαν κατακέφαλα καὶ ὅπου δάκρυ καὶ στεναγμὸς, ὡς διὰ μα-

γείας τὸν μετέβαλλον εἰς γέλωτα καὶ χαρὰν. Καὶ ὅταν τὰς ἠρώτων ποῦ εὕρισκον τὴν δύναμιν νὰ κάμνουν τόσο καλόν, τὸ ὅποιον ἄλλοι, πλουσιώτεροι των ἴσως, δὲν θα ἠδύνατο νὰ κάμουν, ὅταν τὰς ἠρώτων διὰ τίνας κατώρθωναν νὰ φαίνωνται ἀκούραστοι, ἀκατάβλητοι καὶ σχεδὸν ὑπεράνθρωποι ἐν τῇ εὐποίᾳ, ἐκεῖναι ἀπήντων στερεοτύπως:

— Διὰ τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης!

Ἡ ἀπάντησις των αὐτῆ ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον παροιμιώδης καὶ βαθμηδὸν τὰ ὀνόματα των τριῶν γυναικῶν ἐληγομονήθησαν καὶ δὲν τὰς ἀπεκάλουν πλέον, παρὰ Πίστιν, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπην. Ἄλλ' εἰς ποίας θὰ ἤρμολον καλλίτερον τὰ ὀνόματα των τριῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἀρετῶν, εἰμὴ εἰς τὰς ἀγίας αὐτὰς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν Θεόν καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτῶν των, ἠγάπων τὸν πλησίον των; Διότι, δὲν ἦσαν μόνον φυσικαὶ ἀδελφαί, ἦσαν ἀδελφαὶ προ-

πάντων κατά τὰς ἰδέας καὶ κατὰ τὰ αἰσθήματα· αἱ δὲ καρδίαι τῶν ἑπαλλων καὶ αἱ τρεῖς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παλμοῦ, — παλμοῦ ἀγάπης, εὐσεβείας καὶ φιλανθρωπίας.

Ἐξαίφνης εἰς τὸν δρόμον ἡ Πίστις, ἡ μεγαλύτερα ἀδελφή, ἐσταμάτησεν. Ἡ σβάνθη ἐν ρίγος ἰσχυρὸν καὶ ἠθέλησε νὰ διπλωθῆ καλλίτερα μὲ τὸν μέγαν τῆς μανθῶαν. Αἱ ἀδελφαὶ τῆς τὴν ἐδοῦσαν μὲ στοργὴν καὶ τὴν ἠρώτησαν τί αἰσθάνεται.

— Ἄ, τίποτε! ἀπήντησεν ἡ γραῖα ἡ νύκτα ἔχει παγωνιά καὶ ἐκρύψα λιγάκι.

Καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον τῆς.

— Δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἔλθῃ ἀπόψε μαζί μας, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Ἐλπίς πρὸς τὴν Ἀγάπην, γραῖα καὶ ἀσθενὴς καθὼς εἶπε.

— Ὡ, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν κείσωμεν νὰ μείνῃ! ἀπήντησεν ἡ Ἀγάπη. Δὲν εἶδες πῶς ἔγεινεν ἄλλη ἐξ ἄλλης ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ μακρὰν τοὺς κώδωνας τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀνάψῃ καὶ ἐφέτος τὴν λαμπάδα τῆς ἀπὸ τὸ ἀνεσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως; Ἐλησμονήσε καὶ τὴν ἀσθeneϊάν τῆς καὶ τὴν ἐξάντησεν τῆς καὶ ἔτρεξεν, ὡς θὰ ἔτρεχεν ἐν παιδίον.

Ἡ Πίστις τῇ δίδει ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ τώρα, ποῦ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ ἤκουσε τὸ Χριστὸς ἀνέστη, εἶπε τόσον εὐχαριστημένη, ὡς νὰ ἐπέστρεφεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ μνήμα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν λίθον ἀπεκύλισεν ὁ Ἄγγελος.

Ἐν τούτοις ὄχι μόνον ἡ Πίστις, ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔκαμον αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν. Αἱ Μυροφόροι, ἐπιστρέφουσαι ἀπὸ τὸν κενὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν του, δὲν θὰ ἦσαν φαυρότεροι καὶ εὐτυχέστεροι...

Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν οἰκίαν των. Ἐπροπορεύθη μὲ κλονούμενον βήμα ἡ Πίστις καὶ ἀνυψώσασα τὴν λαμπάδα τῆς, ἰχνογράφησεν διὰ τοῦ καπνοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνωφλοῦ τῆς θύρας ἕνα σταυρὸν καὶ εἶπε:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη! ἀπήντησαν δι' ἐνὸς στόματος αἱ ἀδελφαὶ τῆς καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Πίστις ἤναψεν ἀπὸ τὴν λαμπάδα τῆς τὴν κανδήλαν, ἡ ὁποία ἔκαμε νυχθημερὸν πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, κατόπιν ἐβόεσε τὴν λαμπάδα τῆς, ἐσταυροκοπήθη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς, εἰς τὴν συνειθισμένην τῆς θέθιν. Ἐξέπεμψεν ἕνα στεναγμὸν ἐκ βάρυτάτων καὶ εἶπεν:

— Ἄ! δόξα σοι ὁ Θεός! δόξα σοι ὁ Θεός, ἀδελφαί μου! Δὲν ἠλπίζα νὰ προφθάσω νὰ ἰδῶ καὶ φέτος τὴν Ἀνάστασιν. Ἀλλὰ νὰ ποῦ μὲ ἀξίωσεν ὁ Θεός! Δοξασμένον νὰ εἶνε τὸ ὄνομά του.

Ἐγὼ τὸ ἤξευρα ὅτι ἡ ὥρα μου ἐσήμανε. Ἀλλὰ τὸν παρεκάλεσα νὰ με ἀφήσῃ νὰ ζήσω, διὰ νὰ ἰδῶ ἀκόμη μίαν φοράν τὴν δόξαν τῆς Ἀναστάσεως του ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ με ἄφησε. ὦ, τὸν εὐχαριστῶ, τὸν εὐχαριστῶ. Καὶ τώρα τί νὰ εἶπω παρὰ τὸ «νῦν ἀπολύεις, τὴν δούλην σου, Δέσποτα, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου.»

Ἡ φωνὴ τῆς ἐξήθησεν. Θανάτου ὠχρότης ἐπεκρίθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καὶ αἱ χεῖρές τῆς κατέπεσαν ἀδρανεῖς.

Ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ Ἀγάπη ἐγονυπέτησαν πλησίον τῆς.

— Σεῖς θὰ ζήσετε ἀκόμη... ἐψιθύρισε μὲ ἀσθενῆ καὶ μόλις ἀκουσμένην φωνὴν ἡ γραῖα... νὰ κάμετε ὅσον καλὸν εἰμπορεῖτε ἀκόμη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἰδοὺ ἡ κληρονομία μου καὶ ἡ διαθήκη μου... Ὡ, πόσον εἶμαι κουρασμένη, προσέθεσεν.

Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφανος καὶ ἀκίνητος. Αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἐδάκρυον γονυπετεῖς.

Ἐξαίφνης τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαμψεν ἀπὸ αἴγλην οὐρανίαν. Ἐσηκώθη ὡς ἐμπνευσμένη καὶ μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν ἀνέκραξε:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ἀληθῶς ἀνέστη! ἀπήντησαν μ' ἐν στόμα αἱ ἀδελφαὶ τῆς.

Καὶ ἐκείνη κατέπεσε νεκρά. Ἡ Πίστις ἀπέθανεν ἄλλ' ἔμεινεν ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Ἐλπίς διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργον τῆς.

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια ἴδε Σελ. 113)

Καὶ ὁ κύριος Μορανζῆς ἀνέγνωσεν εἰς ἐπήκοον τοῦ Ἀυτοκράτορος τὴν ἐπιστολήν:

«Πύργος τοῦ Ἄλβα, Ἀπρίλιος 1796».

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

«Ἔχε πεποίθησιν εἰς ἐμέ· θὰ ἔλθω καὶ πάλιν νὰ πολεμήσω μεθ' ὑμῶν. Μάθε ὅμως ὅτι προετοιμάζομαι ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἢ μάλλον ἀνευ ἐλπίδος. Ἡ ὑπόθεσίς μας εἶνε χαμένη, ἐγάθη ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως. Μόνον χάριν τῆς τιμῆς πολεμοῦμεν, ὄχι χάριν τῆς δόξης διότι, καθὼς γνωρίζεις, οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, δὲν παρέχουσι δόξαν εἰς κανένα. Τρέμω διὰ τὸ μέλλον. Τί θὰ γίνῃ ἡ Γαλλία; Ὅλη ἡ Εὐρώπη ἐκηρύχθη ἐναντίον τῆς καὶ δὲν βλέπω μόνον ἕνα ἄνδρα ἱκανὸν νὰ τὴν σώσῃ: τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην. Μόνος αὐτὸς μοὶ φαίνεται ἔχων τὴν δύναμιν ναντιπαλαίσῃ καὶ νὰ καταβάλῃ τὴν θύελλαν, ἣτις ἐξερράγη κατὰ τῆς ἀτυχοῦς μας

πατρίδος. Ἐὰν δὲν μ' ἐκράτει ὁ ὄρκος μου, θὰ ἔτρεχα νὰ ταχθῶ ὑπὸ τὰς σημαίας του καὶ νὰ πολεμήσω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ὑπερασπίζονται τὰ δίκαια τῶν Βουρβόνων, ζητοῦν νὰ κατασυντρίβουν τὴν Γαλλίαν. Τὸ κόμμα τῶν βασιλοφρόνων ἄλλως τε δὲν θὰ βραδύνη νὰ διαλυθῇ. Ἦδη πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς μας κατέθεσαν τὰ ὅπλα. Ἀδιάφορον! Ὁρκίσθην νὰ φοισιωθῶ καὶ θὰ το πράξω. Θὰ χύσω ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς τελευταίας ρανίδα τοῦ αἵματός μου. Ἄν ἐπικίχης ἐμοῦ, σοῦ συνιστῶ τὴν ἀτυχῆ μου σύζυγον καὶ τὰ δύο μου τέκνα, τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ διδύμα, τὰ ὅποια θὰ μείνουν ὀρφανά.»

(*)

«ΔΟΥΚΟΒΙΚΟΣ-ΑΝΤΩΝΙΟΣ κόμης Ἀλβας»

— Ποῦ ἦρατε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν; ἠρώτησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Τὴν ἦρα μεταξὺ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὅποια ἔφερα εἰς Παρίσιους, ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Νάντης, ὅταν ἦλθα διὰ νὰ λάβω τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἠδούκησε νὰ μου προσφέρῃ ἡ Υμπετέρα Μεγαλειότης.

— Ὡστε λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, μ' ἐκφρασὶν ζωηρὰς εὐχαριστήσεως ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὁ κόμης Ἀλβας εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι ἐγὼ μόνος ἠδυνάμην νὰ σώσω τὴν Γαλλίαν! Χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ, ἐκληροδότησε τὴν περὶ ἐμοῦ ἀγαθὴν ἰδέαν εἰς τὸν υἱόν του. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν, προσέθεσεν, ἀναφέρονται δύο παιδιά. Τί ἀπέγεινεν ἀρὰ γε τὸ ἄλλο; Ὁ Ἐκτωρ οὐδέποτε μοὶ ὤμιλησε περὶ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς...

— Δὲν γνωρίζω, Μεγαλειότατε!

— Καὶ ἀρὰ γε εἶνε ἀγὰρ ἡ κορίτσι;

— Οὐτε αὐτὸ γνωρίζω, Μεγαλειότατε!

— Πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ εὑρεθῇ. Τὸ ἔργον τὸ ἀναθέτω εἰς ὑμᾶς, κύριε Μορανζῆ. Ὑμεῖς, ὁ ὅποιος ἤξεύρετε τόσον καλὰ νὰ νασκαλεύετε τὰ παλαιὰ ἔγγραφα καὶ τὰς παλαιὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, θὰ κατορθώσετε, πιστεύω, νὰ εὑρετὲ τὸ παιδίον. Τώρα που ἔμαθα τί ἰδέαν εἶχε περὶ ἐμοῦ ὁ πατήρ των, ἐνδιαφέρομαι ἀκόμη περισσότερο δι' αὐτὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ...

— Μετὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας, οἱ ἀπομειναντες πιστοὶ εἰς τὴν Βασιλείαν ἐπεχείρησαν πόλεμον κατὰ τῶν Δημοκρατικῶν. Ὁ ἐμφύλιος αὐτός πόλεμος, ἐπικρατήσας ὁ πόλεμος τῆς Βανδέας, διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 1793 μέχρι τοῦ 1796, εἰς ταῦτα δ' ἀναφέρεται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κόμης Ἀλβας, Βασιλέφρονος ἢ Βανδέου, παλαιούτου ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως κατὰ τῶν Δημοκρατικῶν.

ἀσθενὲς μεϊδιάμα ἰχνογραφεῖτο ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Τὸ χαρτίον περιεῖχε τὰς λέξεις ταύτας:

«Προσλάβετε πάλιν τὸν μικρὸν Ἄλβαν δι' ἀγάπην μου. Εἶνε, καθὼς γνωρίζετε, ὁ εὐνοούμενός μου Ἀκόλουθος.

ΛΟΥΙΖΑ.»

— Ὅλοι, καθὼς βλέπω, συνώμωσαν ἐναντίον μου καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀκολούθου μου, εἶπεν ὁ Ναπολέων γελῶν. Ἰδέτ' ἐδῶ!

Καὶ ἔταινε τὸ ἐπιστόλιον πρὸς τὸν ἀρχαιοφύλακα.

— Μὲ τοιοῦτον συνήγορον, ἡ συνηγορία μου βεβαίως ἀποβαίνει περιττὴ, εἶπεν ὁ κύριος Μορανζῆς.

— Ποῖος ἔφερεν αὐτὸ τὸ μπιλλιετάκι, Μαιμπρὲν; ἠρώτησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Ὁ Ἀκόλουθος Ἀλβας, Μεγαλειότατε. Ἐκτὸς τούτου ἔχει καὶ μίαν προφορικὴν παραγγελίαν ἐκ μέρους τῆς αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς Ἀυτοκρατείας.

— Καλὰ, θὰ τὸν προσκαλέσω μετ' ἄλλων.

Κατόπιν, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆ,

— Χαίρετε, φίλε μου, τῷ εἶπε. Προσπαθήσατε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μάθετε τί ἀπέγεινεν αὐτὸ τὸ παιδί, ἀδελφός ἢ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκολούθου μου... διότι, ξεύρετε, εἶνε πάλιν Ἀκόλουθός μου. Ἡ Ἀυτοκρατεία καὶ ἡμεῖς συνηγορήσατε τόσον καλῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε πρέπει ἐξάπαντος νὰ τὸν συγχωρήσω. Ὁ Φουσε βέβαια δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ... ἀλλὰ τόσω τὸ χειρότερον δι' αὐτόν! Λοιπὸν, ἂμα ἀποκαλύψετε τίποτε σχετικόν, νὰ ἔλθετε νὰ μοὺ το ἀναγγεῖλετε. Ἀλλὰ μὴ κάμετε λόγον περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς κανένα ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς ἐμέ.

Καὶ θλίψας ζωηρῶς τὴν χεῖρά του, ἀπεχαιρέτισε τὸν ἀρχαιοφύλακα.

Ἐθῶς κατόπιν εἰσῆλθη ὁ Ἐκτωρ.

— Τί ἔχετε νὰ μοὶ εἴπητε ἐκ μέρους τῆς Ἀυτοκρατείας; ἠρώτησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ μετὰ προσποιητὴν σοβαρότητα.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε τὸ παιδίον, καταβάλλον ὅλας του τὰς δυνάμεις ὥστε νὰ μὴ τρέμῃ ἡ φωνὴ του ἢ αὐτῆς Μεγαλειότης μ' ἐπεφόρτισε νὰ σας κάμω γνωστὸν ὅτι, ἐπειδὴ εἶνε ὀλίγον κουρασμένη, δὲν θὰ ὑπάγῃ ὡς τὸ Τριανόν, ἀλλὰ θὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Σαιν-Κλό.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ. Καὶ διατηρῶν τὴν αὐτὴν ἐπιπλαστον σοβαρότητα, ἐξηκολούθησεν:

— Ὡστε λοιπὸν, κύριε, ἔχετε παραπονα ἐναντίον μου! Μ' ἐγκαλεῖτε εἰς ὄλιγον τὸν κόσμον, εἰς τὴν Ἀυτοκρατείαν, εἰς τὸν κύριον Μορανζῆν, τὸν ὑποδιευθυντὴν τῶν Ἀρχεῖων, εἰς ἔλους! Τοῦς

ἠναγκάσατε νὰ αἰσθανθῶν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὑπόθεσίν σας καὶ νὰ ἔλθουν νὰ με φορτωθῶν με παρακλήσεις νὰ σας συγχωρήσω! Πῶς;

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ, δὲν παρεπονέθη ποτε κατὰ τῆς Υμπετέρας Μεγαλειότητος. Ἄν ὤμιλησα περὶ τοῦ ἀτυχήματός μου πρὸς τὴν Ἀυτοκρατείαν, τὸ ἔκαμα μόνον ἐξ ἀνάγκης, καὶ ἂν τὴ ἐξέθεσα πρὸς γεγονότα, τὸ ἔκαμα ἐπειδὴ ἡ Μεγαλειότης τῆς ἠδούκησε νὰ μ' ἐρωτήσῃ. Ἀλλ' οὐδέποτε θὰ εἶχα τὸ θράσος καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μεταστῆσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς τὸν κύριον Μορανζῆν δὲν τα εἶπατε ὅλα;

— Ὁ κύριος Μορανζῆς ἐφάνη πρὸς ἐμὲ φίλος καὶ σχεδὸν ὡς πατήρ. Ἐνδιαφέρεται νὰ μανθῶν πᾶν ὅ,τι μ' ἀφορᾷ ἤτο λοιπὸν πολὺ φυσικὸν νὰ τῷ ἀνακοινώσω τὸ τελευταῖόν μου ἀτύχημα. Οὕτε αὐτὸν ὅμως ἐτόλμησα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μεταστῆσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ἂν τὸ ἔκαμα.

— Ἀπὸ πότε γνωρίζετε τὸν κύριον Μορανζῆν; διεκοφεν ἀποτόμως ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας. Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ βοηθήσω τὴν θυγατέρα του νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, καὶ ἔκτοτε μοὶ δεικνύη παντοειδῶς τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγνωρίσατε καὶ ἐκαίνον τὸν γέροντα Ἰακωβίνον, τὸν Δαγκνέ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Καὶ μὴ ἀρκούμενος νὰ τὸν βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μορανζῆ, περιπατεῖτε πάντοτε μαζί του;

— Ὅχι πάντοτε, Μεγαλειότατε. Ἐπειδὴ ὁ κύριος Δαγκνέ κατοικεῖ εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κέρνω διὰ νὰ ἐπιστρέφω εἰς τὸ Κεραμεικόν, καμμίαν φοράν τὸν συνοδεύω.

— Καὶ βεβαίως κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ συνομιλεῖτε περὶ ἐμοῦ καὶ ἀμιλλᾶσθε πόσος θὰ με κακολογήσῃ περισσύτερον, ἔ;

— Μεγαλειότατε, μίαν φοράν πραγματικῶς ὁ κύριος Δαγκνέ ὤμιλησε περὶ τῆς Μεγαλειότητός σας ὄχι μὲ τὴν προσήκουσαν εὐλάβειαν.

— Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ το ἐπαναλάβῃ, ἀπεναντίας μάλιστα...

— Ἀπεναντίας μάλιστα;

— Πολλάκις μοὶ ἐσύστησε νὰ σας ὑπηρετῶ πιστῶς, λέγων μοὶ ὅτι τὸ νὰ ὑπηρετῶ ὑμᾶς, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὑπηρετῶ τὴν Γαλλίαν.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐπαρῆρυνθη διαμῆς βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλό.

— Μὲ στέλλετε ἐκεῖ ὡς ὑπὸ κράτησιν, ἢ ὡς... ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ ταπεινῶς.

— Ἄ, κατεργαράκο! εἶπεν ὁ Ναπολέων γελῶν ἐξαίφνης καὶ σύρων ἕνα τῶν ξανθῶν βοστρύχων τοῦ παιδίου κάμνεις ὅτι δὲν ἐννοεῖς... Σὲ στέλλω ὡς Ἀκόλουθον, μάλιστα, ὡς Ἀκόλουθον τοῦ Ἀυτοκράτορος! Ἄρ' οὐ τὸ θέλῃ ὁλος ὁ κόσμος, πρέπει νὰ το θελήσω καὶ ἐγὼ. Εἰς τὸν τίτλον τούτον, εἰμπορεῖς νὰ προσθήσῃς ἂν θελήσῃ, καὶ τὸν τοῦ εὐνοούμενου Ἀκολούθου τῆς Ἀυτοκρατείας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἐκτωρ ἀνύψουε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα ἐκπληκτικὸν καὶ ἐρωτηματικόν:

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ναπολέων, γνωρίζω διὰτὶ ὁ φοβερός αὐτός πολιτὴς Δαγκνέ δὲν τολμᾷ νὰ ὀμιλήσῃ πλέον ἀσεβῶς περὶ ἐμοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἀκολούθου μου! Πολὺ καλὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσέ, παιδί μου. Βλέπω ὅτι, καθὼς εἶπες χθές, μοὶ διεβίβασαν ψευδεῖς πληροφορίες περὶ σοῦ. Ἐξακολούθει νὰ με ὑπηρετῆς πιστῶς καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σε ἀγαπῶ.

— Πρέπει νὰ παύσω νὰ βλέπω τὸν κύριον Δαγκνέ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ, ἀρ' οὐ ἠσπάσθη θερμῶς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔσειεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Ἀπεναντίας! Ἄν ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ μοὶ κάμῃ φίλον τὸν γηραιὸν Ἰακωβίνον, ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶσαι σὺ!

[Ἔπειτα συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐβδομάδος Δευτέρου.

Καὶ μὴ ἀρκούμενος νὰ τὸν βλέπετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μορανζῆ, περιπατεῖτε πάντοτε μαζί του;

— Ὅχι πάντοτε, Μεγαλειότατε. Ἐπειδὴ ὁ κύριος Δαγκνέ κατοικεῖ εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κέρνω διὰ νὰ ἐπιστρέφω εἰς τὸ Κεραμεικόν, καμμίαν φοράν τὸν συνοδεύω.

— Καὶ βεβαίως κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ συνομιλεῖτε περὶ ἐμοῦ καὶ ἀμιλλᾶσθε πόσος θὰ με κακολογήσῃ περισσύτερον, ἔ;

— Μεγαλειότατε, μίαν φοράν πραγματικῶς ὁ κύριος Δαγκνέ ὤμιλησε περὶ τῆς Μεγαλειότητός σας ὄχι μὲ τὴν προσήκουσαν εὐλάβειαν.

— Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ το ἐπαναλάβῃ, ἀπεναντίας μάλιστα...

— Ἀπεναντίας μάλιστα;

— Πολλάκις μοὶ ἐσύστησε νὰ σας ὑπηρετῶ πιστῶς, λέγων μοὶ ὅτι τὸ νὰ ὑπηρετῶ ὑμᾶς, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὑπηρετῶ τὴν Γαλλίαν.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐπαρῆρυνθη διαμῆς βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλό.

— Ἀπεναντίας μάλιστα;

— Πολλάκις μοὶ ἐσύστησε νὰ σας ὑπηρετῶ πιστῶς, λέγων μοὶ ὅτι τὸ νὰ ὑπηρετῶ ὑμᾶς, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὑπηρετῶ τὴν Γαλλίαν.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐπαρῆρυνθη διαμῆς βλέπω ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶνε ὅσον μαῦρος τὸν παριστάνουν. Καὶ τώρα που ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω, ἐξηκολούθησε, νὰ ἱππεύσετε καὶ νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ Σαιν-Κλό.

— Ἀπεναντίας μάλιστα;

— Πολλάκις μοὶ ἐσύστησε νὰ σας ὑπηρετῶ πιστῶς, λέγων μοὶ ὅτι τὸ νὰ ὑπηρετῶ ὑμᾶς, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ὑπηρετῶ τὴν Γαλλίαν.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Συννέφασε δ ούρανός,
ή γη αναστενάζει
κι' ο κόσμος είνε σκοτεινός
κι' η θάλασσα τρομάζει.

Αχι τί μαρτύριο! τί σκληρή
και μαύρη αδικία!
ούτε ο τάρταρος χωρεί
μιά τέτοια άχαριστία...

Πώς! Ο Θεάνθρωπος Χριστός,
και ο Σωτήρ ο θαυμαστός
άληθεια θά πεθάνη
μ' ακάνθινο στεφάνι;

Αυτόν, που έστειλε ο Θεός
'στη γη για να μάς σώση,
πως ο παράνομος λαός
τολμά να τον σταυρώση;

Μα 'στην φοβική αυτή στιγμή
ξάφνου γλυκοχαράζει
και παύουνε οι στεναγμοί
κι' ο Γολγοθός φωνάζει:

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

30 Μαρτίου.

Α χειλιδόντα ήλ-
θαν με την ά-
νοιξιν. Αί έγ-
καταλειμμέ-
ναι φωλεαί έ-
πανέδρον τους
ένοίκους των
τους παλαιούς,
οί οποιοί τας
έπεσκεύασαν
με αγάπην και
τας έτραγώδη-
σαν με χαράν.

Πόσον έχουν δίκαιον! τί εύμορφον
και ποιητικόν πράγμα τα χειλιδόντα και
αί φωλεαί των! Τί συγκινητικόν ή έπι-
στροφή των κατ' έτος εις την ίδιαν φω-
λεάν! Πόσον θαυμαστόν το ένστικτον
το όποιον τά επαναφέρει και τα ήδηγει!
Πόσον γλυκεία ή παρηγορία την όποιαν
έμπνέουν, έρχόμενα πάλιν να σύρουν το
άρμα της Άνοιξιας, της διαδεχομένης
τόν κρύον χειμώνα! Με πόσην εύφρο-
σύνην, με ποίον μειδίωμα τα υποδέχε-
ται ή φύσις όλη, ήλιόλουστος και άνθη-
σμένη!

31 Μαρτίου

Επί του άετώματος του Πανεπιστη-
μίου μας κυματίζει και πάλιν ή μελανή
σημαία. Έν των άγλαυμάτων της έλ-
ληνικής έπιστήμης, ο Άνδρέας Άνα-
γνωστάκης απέθανε. Και ή εΐθησις του
αιγιιδίου του θανάτου διέχυσε το πένθος
εις όλην την κοινωνίαν, στερηθείσαν τοι-
ούτου πολυτίμου άνδρός. Διότι ο Άνδρέας
Άναγνωστάκης υπήρξεν εκ των όλίγων
μεγάλων έπιστημόνων, τους όποιους έχει
να επιδείξη, ή νέα Έλλάς. Αί όφθαλ-
μολογικά του έργασια έπινέθησαν και
έθαυμάσθησαν ήφ' έλων των ξένων σο-
φών, και το όνομά του αναφέρεται πάν-
τοτε ως μία μεγάλη αθηνεία εις την
έπιστήμην.

Άλλ' ο Άναγνωστάκης δεν ήτο μό-
νον έξοχος όφθαλμολόγος. Ήτο λόγιος
και συγγραφέας και ρήτωρ και ποιητής.
Δεν κατείχε μόνον τας ξηράς ιατρικας
γνώσεις ή μόρφώσις του, ή δι' άτρίτων
κόπων ιτηθείσα, ήτο εύρεία και ποιή-
λη' εύφυής δε ως ήτο και εύφυλόγος,
και αγαθός, και αίσθηματίας, και μειλή-
χιος, ο έξοχος έπιστήμων άπετέλει τύ-
πον τ ε λ ε ί ο υ ά ν θ ρ ώ π ο υ, εκ εκεί-
νων, τους όποιους δεν άπαντώμεν πολύ
συχνά. Θαλερός και άκμαίος την διά-
νοϊαν γέρον, με την αγαθοτητα και την
εύφυϊαν άποτυπωμένην επί του μειδιών-
τος πάντοτε προσώπου, δεν άνεκούφιζε
μόνον τους πάσχοντας με την ευεργετι-
κήν του έπιστήμην, αλλά και ηΐφραϊνε
δια του λόγου πάντα όστις είχε το εύτύ-
χημα να τον πλησιάζη.

Όσάκις τον έβλεπα, όσάκις συνωμί-
λουον μαζί του, απολαμβάνουν την άλη-
σμόνητον και άνεξαντηλητον εύφυϊαν του,
δια της όποιας τόσον καλά εγνώριζε
νάρτην την σοφίαν, έλεγα κατ' έμαυτόν:
Τοιοῦτος πρέπει να είνε ο άνθρωπος!
Να μη τον καθιστά σχολαστικόν και βα-
ρύν και άπρόσιτον ή σοφία, άλλ' άπε-
ναντίας να τον κάμνη γλυκόν και αγαθόν
και καταδεκτικόν και αγαπητόν, συνδυα-

ζομένη μετὰ του αίσθήματος. Και τουτο
ακριβώς επέτυχεν ο Άνδρέας Άναγνω-
στάκης, διότι δεν είχε καλλιεργήση μό-
νον τον νούν του, αλλά και την καρδίαν
του. Τί μέγα παράδειγμα δια την νεότητα!

Πόσον ήτο εύφυής και έτοιμόλογος ο
Άναγνωστάκης μαρτυρεί το έπόμενον
άνέκδοτον, έν εκ των πολλών:

Τῷ 1857, νέος άκόμη, παρέστη ως
Άντιπρόσωπος της Έλληνικής Κυβερ-
νήσεως εις το Διεθνές Όφθαλμολογικόν
Συνέδριον των Βρυξελλών. Έκει έκαμε
τόσην έντύπωσιν μεταξυ των σοφών ή έ-
πιστημονική του βαθύτης και ή εύφυϊα
του έν γένει; ώστε ο μέγας Φαλλώ, γέ-
ρων ήδη, αφ' ου ο Άναγνωστάκης εξε-
φώνησεν ένα θαυμάσιον λόγον, τον έπλη-
σίασε και άντί συγχαρητηρίου, τῷ εΐπε:

— Φοβοῦμαι ότι θάποθάνετε γρήγο-
ρα, διότι έχετε πολύ πνεῦμα!

Και ο Άναγνωστάκης, άνταποδίδων
άμέσως το φιλοφρόνημα:

— Η ιδιική σας ήλικία με εξασφαλί-
ζει κατά του προαισθήματός σας!

1 Απριλίου.

Πρωταπριλιά! Η ήμέρα κατά την
όποιαν βασιλεύει, έπίσημως πλέον και
δικαιωματικώς το ψεύδος.

Μίαν φοράν κ' έναν καιρόν, το Ψεύ-
δος και ή Άλήθεια, — άδελφοί, εύρισκό-
μενοι εις διαρκή διαμάχην, όπως ο Κάιν
και ο Άβελ, ή καλλίτερα όπως ο Ησαΐ
και ο Ιακώβ εις την κοιλίαν της Ρε-
βέκκας, — έπαρουσιάσθησαν ένώπιον του
Θεού, δια να τους λύση μίαν διαφοράν:

— Πρέπει να καθορισθῆ ή θέσις μας.
Πανύψιστε! εΐπεν ή Άλήθεια πρώτη,
'Εγώ θά βασιλεύω εις την Γην, ή το
Ψεύδος;

— Σὺ! άπεκρίθη ο Θεός. Σὺ εΐσαι
ή εύλογημένη μου θυγάτηρ και συ θέλω
να βασιλεύης!

— Τ' ακούς; εΐπεν ή Άλήθεια,
στραφεύσα προς το Ψεύδος.

Το Ψεύδος, πολύ ζωηρόν και έξυπνον
παιδί, δεν τα έχασεν άμέσως. Έπλησία-
σεν όλίγα βήματα και εΐπε:

— Πανύψιστε! Διατί να μη βασι-
λεύω κ' εγώ, αφ' ου με αγαποῦν κ' ε-
μένα οί άνθρωποι; Βλάπτει το Ψεύδος;
Άλλά βλέπτεi καμμιάν φοράν και ή
Άλήθεια. Έπειτα εγώ έχω και έν άλλο
προτέρημα: Κάμνω τους ανθρώπους να
γελοῦν, πράγμα το όποιον πολύ σπα-
νίως κατορθόνει ή Άλήθεια. Ναι, Πα-
νύψιστε! Όταν οί άνθρωποι θελουν να-
στεϊευθοῦν και να γελάσουν, επικαλοῦν-
ται προς βοήθειάν των εμέ, αφ' ου τους
διαβεβαιώσω ότι εΐμαι α θ ῶ ο ν.

— Ναι, πραγματικώς, διέκοφεν ο
Θεός, έχεις και συ κάποια δικαιώματα...
Άλλά δεν είνε δυνατόν να σου επιτρέ-
ψω να βασιλεύης αιώνιως!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ
[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΤΑΔΕ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
Α'.

«Έπιγαίναμεν εις την Βιέννην. Έ-
κει, εις την άριστοκρατικώτεραν συνοι-
κίαν, ο κόμης εΐχεν ώραϊον μέγαρον με
θαυμάσιον κήπον.

«Μόλις εφθάσαμεν, ή Βέρθα ήθέλη-
σε να με κρατήση πλησίον της δια να
παίζωμεν. Άλλ' ο πατέρας της τῷ υ-
πενθύμισεν ότι ήτο
ή ώρα του γεύμα-
τος και ότι εΐχον
προσκεκλημένους.

Η Βέρθα τα έκα-
τέβασεν άμέσως,
και εΐπεν ότι είνε
δυσάρεστον πράγ-
μα να μη ήμπορή
κανείς να κάμνη
ό,τι θέλη, και ότι
θάέπροτιμούσε πο-
λύ καλλίτερα να
παίζη μαζί μου,

παρα να υπάγη να
ένδυσθῆ, δια να υ-
ποδεχθῆ τους ο-
χληρούς προσκε-
κλημένους. Έπῆ-
γεν έν τούτοις,
και ο χρυσοκόκι-
νος εκείνος λακός
διατάχθη να φρον-
τίση περι της έγ-
καταστασεώς μου.

Φαίνεται όμως ότι
έθεώρησε την υπη-
ρσίαν αυτήν κα-
τωτέραν της αξίας
του, διότι ήρκέσθη
να με παραδώση
εις τον κηπουρόν
και να τῷ εΐπη

«να με βάλη σε
κανένα μέρος.» Ο
κηπουρός αυτός ή-
το άνθρωπος ύψη-
λός και ισχνός,

άντιπαθητικώτατος
«— Τί είνε πάλι αυτό;» εΐπεν.
«Ο λακός ύψωσε τους ώμους.

«— Εξέρω κ' εγώ! να, μιά καινούρ-
για ιδιοτροπία της κυρίας Βέρθας.

«— Και ή χειρότερη απ' όλες, μου
φαίνεται!» εΐπεν ο κηπουρός. Θά μας
κάμνη τον κόσμον άνω-κάτω αυτό το πα-
ληκατάκι!

«— Αδιάφορον! όφείλεις να την πε-
ριποιηθῆς την δεσποινίδα Άσπροῦλα σαν
βασιλίσσα... Η κυρία Βέρθα είνε τρε-
λή γι' αυτήν και άλλοίμονόν σου, κύρ
Γιάννη μου, άν την παραμελήσης ή την
κακομεταχειρισθῆς!

«— Αμ δεν το καταλαβαίνω; εΐπεν

Και από την πολλήν μου λύπην, δεν

ο κύρ Γιάννης. Έδω μέσα, παιδί μου,
τα ζῆφα τάγαποῦν και τα περιποιοῦνται
καλλίτερ' από τους ανθρώπους.

«Και όλογεν μουμουρίζων ο βάνου-
σος αυτός κηπουρός μ' έφερεν εις ένα
σταῦλον πολύ καθαρόν, όπου δεν υπήρ-
χαν ούτε γίδες, ούτε άγελάδες, ούτε τί-
ποτε. Με άφησεν εκεί και μετ' όλίγον
έπέστρεψε και μου έστρωσεν ένα κρεβα-
τάκι από άχυρον. Μαζί του ήλθε και
ένα κορίτσι, το όπδιον τον έλεγε «πα-
τέρα» άλλ' ήτο πολύ συμπαθητικώτερον

από αυτόν. Όνομάζετο Ροδοῦλα, και
πραγματικώς υπενθύμιζε το ρόδον με τα
ώραία της χρώματά. Μου έφερε να φά-
γω χόρτα δροσερά και εύώδη και να
πίω κρύον νερόν. Έφώναζε μ π ε ε ε!

δηλαδή «Πονά! λιποῦμαι! υποφέρω!»
άλλά που να μ' έννοήσουν αυτοί οί άν-
θρωποι! «Σίεσα κηλά!» μου εΐπεν ο
κύρ Γιάννης άποτόμως, «σε δέρνουν που
φωναζεις έτσι;» Τότε ή Ροδοῦλα μου
εΐπε με φωνήν γλυκεϊαν: «Εϊλα, φάγε
τώρα, μικρούλα μου, γιατί θά πεινάς.»

Υστερα έφυγαν και οί δύο.

«Έξαπλώθηκα εις το άχυρον και εξα-
κολούθησα να κλαίω και να στεναζώ.

Και από την πολλήν μου λύπην, δεν

«Ανέθηνεν μίαν κλίμακα μεγαλοπρεπή.» (Σελ. 126, στήλ. 6').

— «Ω, όχι! δεν ζητώ αυτό, εΐπε το
Ψεύδος. Το μόνον που θέλω είνε να
συμβασιλεύω με την Άλήθειαν και να
μοιρασθώμεν σαν καλά άδελφια την Γην.

Ο Πανάγαθος έμειδίασε.

— Πολλά ζητείς, μασκαρατζίκω!
Άλλά δεν θά σου γίνη ή χάρις. Είνε
άδύνατον να συμβασιλεύσετε έν δμοιοία.

Θά γίνεσθε μαλλιά-κουθάρια κάθε στιγ-
μήν. Έπειτα το Ψεύδος έπιφέρει πολλά
κακά και ή βασιλεία του, έστω και παρα-
πλεύρως της Άληθείας, θά ήτο άκυπό-
φορος δια τους ανθρώπους. Έπειδή ο-
μως και συ έχεις κάποιον δίκαιον, — αφ'
ου κάμνης τους ανθρώπους να γελοῦν,

— σου επιτρέπω να βασιλεύης μόνον μίαν
ήμέραν το έτος και διατάσω την Άλή-
θειαν να σου το επιτρέπη. Και ή ήμέρα
αυτή ες είνε ή σημερινή. (Και κυτάζας
τόν Ήμεροδείκτην του ο Θεός, εΐδεν ότι
ήτο ή 1η Απριλίου).

— Τ' ακούς; εΐπε τότε το Ψεύδος,
στραφην προς την Άλήθειαν. Και έφυγε
κατευχαριστημένον.

Η εύχαριστήσις του όμως δεν ήτο και
τόσον πολύ ειλικρινής. Ναι μὲν έκτοτε
το Ψεύδος βασιλεύει μόνον την πρώτην
Απριλίου, έπινευούσης της Άληθείας,
άλλά και όλας τας άλλας ήμέρας του
χρόνου συνωμοτεί με τους κακούς άν-
θρώπους — τους άλλως λεγομένους
ψ ε ῦ σ τ α ς — εναντίον της, και προσκα-
θεί να την εκθρονίση δια να βασιλεύση
αυτό. Το πονηρόν! Άλλ' ή Άλήθεια
έχει πολλούς στρατιώτας — τους λεγο-
μένους φ ι λ α λ ή θ ε ι ς, — και δεν εκ-
θρονίζεται εύκολα. Φαίνεται μάλιστα ότι
θά βασιλεύη αιώνιως, εξαίρουμένης της
πρώτης Απριλίου, κατά την όποιαν εις
το Ψεύδος παραχωρεί τον θρόνον της
οικειοθελώς, δια να γελάσουν και να δια-
σκεδάσουν όλίγον οί άνθρωποι — κατά το
θέλημα του Θεού.

Προσοχή λοιπόν να μην πάθει σήμε-
ρα καμμιά! Θέλω να γελάσω, αλλά
δεν θέλω να γελάσουν εις βάρος μου....

Αδελφερόν.

Τί καλήν ιδέαν που έχεις ο Ντιντής
δια τον μεγαλήτερον άδελφόν του!
— Σήμερα έπῆρα ένένα εις όλα τα μα-
θήματα, λέγει αυτός έπιστρέφων εκ του
Σχολείου.

Και ο Ντιντής:
— Άλλού! σήμερα είνε πρωτα-
πριλιά!

ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Και το μικρότερο λουλουδι
και το άχνό το πεταλούδι
και το κονοῦσι το γοργό
με λεν εις τῆ ζωῆ το κόσμον
πόσο μεγάλος ο Θεός μου,
πόσο μικρούλης εΐμ' εγώ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

ήθελα ούτε καν να έγγισω τα όρεκτι-
κάτατα εκείνα χόρτα!

«Ο ήλιος έδυσε, ο σταυλός μου άρ-
χιζε να γίνεσαι εκοτεινός. Ήτο πλέον ή
ώρα του ύπνου, αλλά πού να κλείσω μάτι!
Έκτος του ότι ήμουν πολύ λυπημένη,
ήτο και ή πρώτη φορά πού έμεινα μόνη
την νύκτα και έφοδούμουν. Ήξευρα ότι
ήμουν πολύ μακράν από τή Βάδεν, ότι
ή μητέρα μου δεν ήτο δυνατόν νά με
ακούσει, και όμως ήρχισα να φωνάζω
«Μητέρα! Μητέρα! Μητέρα!» όπως
και εις τή δάσος, όταν είδα τή φλογερά
μάτια του λύκου.

«Έξαφνα ακούω χρεμετισμούς και
γαυγίσματα... Οί σταυλοί των ύπκων
και τή σπιτάκια των σκύλων ήσαν εκεί-
κοντα και συγγά τήν νύκτα τή άλογα έ-
χρεμέτιζαν και τή σκυλιά έγαυγίζαν,
όταν ήκουαν θόρυβον. Ένόμισα ότι μ' έ-
μάλωναν πού έφώναζα, και έσώπασα ά-
μέσως. Μετ' όλίγον έσώπασαν και έ-
κείνα, και εις τή τέλος αποκοιμήθηκα.

«Είς τή όνειρόν μου είδα τήν μητέρα
μου, ή όποία μου έλεγε:

«Άσπρούλα μου, μήν πικραίνεσαι και
μήν απελπίζεσαι τόσο! Η γίδες δεν
είνε δυνατόν νά μένουν πάντοτε πλησίον
των γονέων των! Τώρα είσαι αρκετά
μεγάλη και έχεις αρκετόν νούν. Καλόν
είνε νά ίδής και όλίγον κόσμο. Δυπείσαι
πού δεν με βλέπεις; Έ, αυτό είναι φυσι-
κόν, αλλά μήν ανησυχής τους ανθρώ-
πους με τή κλάμματά σου! Δεν έχει
κανείς τή δικαίωμα νά ένοχλή τούς άλ-
λους με τή λύπην του. Αγάπα τούς
νέους σου κυρίως, έσο ευγνώμων πρός
αυτούς, ευτείθης και καλή, ώστε νά είναι
ευχαριστημένοι μαζί σου. Και μίαν ήμέ-
ραν τίς οίδε! έμπορεί νά ξαναϊδωθώμεν
και νά προσήσωμεν πάλιν μαζί τή γλυκύ
χόρτον τής πατρίδος μας!»

«Μ' έφίλησε και έξόπνησα. Τό όνει-
ρόν αυτό μ' έχαραποίησεν αρκετά και
μού έδωσε κάποιον ήθρος.

«Ήτο πλέον ήμέρα. Ο ήλιος ανήρ-
χεται από τή μικρόν μου παράθυρον.
Έπεινούσα ύστερ' από τών ώρων νη-
στείαν. Έφαγα όλίγον με όρεξιν και ύ-
στερα ήρχισα νά κηδών, δια νά ξεμου-
διάσουν τή πόδια μου.

«Τήν στιγμήν εκείνην ήνοιξεν ή θύρα
και εισήλθεν ή Βέρθα με μίαν γηραιάν
κυρία, ή όποία ήτο ή παιδαγωγός της.
Η νέα μου φίλη ήτο κομψή ήπως και
την προτεραίαν, με μόνην τήν διαφοράν
ότι σήμερα έφορούσε φόρεμα τριαντα-
φυλλί. Έξαπλώθηκε κοντά μου και μ' έ-
χάιδε, μ' έφίλουσε, μου ώμολούσεν. Ύ-
στερα έκαμνε ό,τι έκαμνα κ' έγώ' επη-
δοούσεν, εδέλαζεν, έκράτιζεν. Όποιος
μάς έβλεπε, θα έλεγε ότι ήμεθα δυό
γίδες, εν των όποιων ή μία είχε βάλυ
τριανταφυλλί φόρεμα.

«Η γραία της έκαμε τήν παρατήρη-

σιν ότι θα έχαλούσε τή φόρεμά της.
«Και τί με τούτο; είπεν ή Βέρθα; Ύ-
στερ' απ' αυτό θα κάμω άλλο!» Η
γραία της είπε πάλιν ότι αρκετά έπαι-
ξε και ότι ήτο καιρός νά υπάγην νά με-
λετήσθ. «Μολονότι δεν έπαιξα διόλου
αρκετά, πηγαίνω, απήντησεν ή Βέρθα.
Αλλά θα πάρω μαζί μου και τήν Άσ-
προύλαν». Η γραία αντέτεινε, άλλ' ή
Βέρθα δεν έδωσε καμμίαν προσοχήν.

«Έλα, πάμε, Άσπρούλα!» μου είπε.
«Η Βέρθα δεν μου έφάνητε πολύ
καλοαναθρεμμένη κόρη. Δεν ήκουε τήν
παιδαγωγόν της και έκαμνε ό,τι ήθελε.
Αδιάφορον όμως! Εγώ' ωφείλα νά τήν
υπακούσω, διότι ήτο κυρία μου. Έπειτα
ήθελα νά ιδώ τή σπιτι. Και τήν ήκο-
λούθησα.

«Ανεβήμεν μίαν κλίμακα μεγαλο-
πρεπής, με μεγάλας ανθοδόχας, εις τήν
όποιαν υπήρχον άνθη και φυτά ωραίο-
τάτα, εντέλεις πρωτοφανή δι' έμέ. Δι-
ήλθομεν ένα προθάλαμον, όπου είδα πύ-
λιν άνθη και εικόνας ανδρών και γυναι-
κών, καθώς και αγάλματα. Κατόπιν ει-
σήλθομεν εις μίαν μεγάλην αίθουσαν,
όπου υπήρχον πλήθος καθρέκτια και
παντού έβλεπα τήν μορφήν μου. Άλλοτε
θα μου έφάνητε ότι βλέπω ελθίκληρον
ποιμνιον γιδών. Τώρα όμως ήξευρα ότι
όλα εκείνα δεν ήσαν παρά έγώ ή ίδια,
και δεν έσπασα κανένα καθρέκτην...

«Κατά γής ήτο έστρωμένον κάτι τι
ώς λιθάριον πράσινον γεμάτον άνθη.
Αλλά τή άνθη αυτά δεν ήσαν αληθινά
και δεν ήμπορούσαν νά θρέψουν ούτε γί-
δες, ούτε αγελάδες, ούτε κανένα. Ύ-
στερα έμαθα ότι τή ψεύτικα αυτά λι-
θάδια όνομάζονται τ' ά π η τ ε ς και ότι
κοστίζουν ακριβώτερα από τή αληθινά.
Αυτό μου έφάνη πολύ παράδοξον!

(Έπειτα συνέχισα)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΣ
Κατά τή γαλλικάν τής Βέρθας Βαδιέ.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί τής «Δια-
πλάσεως των Παιδών» αν δεν δύνανται νά
στέλλουν τήν συνδρομήν των απευθείας εις
αυτήν πρός τους εν Βουκουρεστίω τραπέζιτας κ. κ.
Αδελφούς Λάιτα, ευγενώς αποδεχθέντες, κα-
τόπι παρακλήσεώς μας, νά μας παρέχωσι τήν
ευκαίλιαν ταύτην, αντιπροσωπεύοντες τήν «Δια-
πλάσιν» καθ' όλην τήν Ρουμανίαν.

Οι καθυστερούντες παλαιότερον έτών συνδρο-
μάς, έξ οιασδήποτε πόλεως τής Ρουμανίας δύ-
ναι νά στείλωσι τή χρήματα έπίσης πρός
τους κ. κ. Αδελφούς Λάιτα, παρ' αυτοίς δε
έγγράφονται και νέοι συνδρομηταί εις τήν «Δια-
πλάσιν των Παιδών».

Ο ΓΑΕΜΙΑ παραγγέλλει πρός άποστολήν καλι-
ών φύλλον τής «Διαπλάσεως» θά εκτελήται,
αν δεν συνοδεύεται με τή αντίτιμον. Έκα-
στον φύλλον τής Α' περιόδου (1879-1893) τι-
μῆται λεπτά 25, τής δε Β' περιόδου (1894-
1897) λεπτά 15.

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Γοργά χτυπούν τή σήμαντρα
και τούρανοι οι θόλοι
απ' άκρη ως άκρη μίνυμα
μεγάλο διαλαλούνε
και άνοκέντητη στολή
φορεί ή θύσις όλη
κι' άνεστημένο τον Χριστό
οι κόσμοι χαιρετούνε.

Έφθασε ή ώρα' έφθασε
ή δοξασμένη' μέρα'
τής νίκης ευαγγέλια
τή σήμαντρα τονίζουν,
γαλάζια και γλυκόστηνον
γελά ή άτιμοσφαίρα
κ' οι Άγγελοι με άμύραντα
λουλούδια μῆς ραντίζουν.

Χριστός άνεστη! Τί χαρά
ς εκείνους, πού' ήμπορούνε
τό Πάσχα με άγνότατη
καρδιά νά χαιρετίσουν
αυτοί με ήθρος του Θεού
και τόπο μῆς' ετήν ποθητή
Έδემ θά άποκτήσουν.

Κι' όσοι πονούν τούς δυστυχείς
και τήν κρυφή πλνήν τους
με άγάπη βαλσαμόνουνε,
ώ, εις' εύλογημένοι
κ' έχουν αίώνια παιχάλλια
ετήν αγαθή ψυχή τους
και όχαγγέλου στέφανος
και δόξα τούς προσμένει.

I. H. ΙΩΑΝΝΙΝΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Άγρια Άμερικανίς και ή Ήρωσ Γαριβάλ-
δης εις τήν Νεάπολιν και βλέπουν τον Δε-
ζοβίδιον.

— Έ, έχετε τέτοια ήραίστεια εις τήν Άμε-
ρικάν σας; ήρώτησεν υπερήφανος ή Ήρωσ Γα-
ριβάλδης.

— Όχι, απήντησεν ή Άγρια Άμερικανίς,
άλλ' έχομεν ένα καταρράκτην, ή όποιος θα ήτο
ικανός νά σβύση εις τήν στιγμήν τή ύραίστειόν
σας!

Εστέλλη από τού Ολυμπιονίκου

Ο θεός έρωτά τον άνεψόν του:
— Ποία περίοδος τής Ιστορίας σου άρτίσε
καλλίτερα, Κωστάκη;

Και ο Κωστάκης, ή όποιος δεν διακρίνεται κα-
θόλου επί φιλοπονία:
— Η προϊστορική, θετέ μου!

Έστέλλη από τής Αδελφής Λυγαριά

Σκέψις τής Ναυτοπόδας:
«Φορούμεν τή καπέλο, και τή καρφόνομεν μά-
λιστα, δια νά μη μας πέρνη ή άνεμος τή κεφαλή
μας.»

Έστέλλη από τής Μικρής Μαγισσής

Τασάκης:—Βλέπεις, Φωφώ, αυτόν που έρ-
χεται; Πέ του, σε παρακαλώ, ότι δεν είμαι
έδω.

Φωφώ:—Μπα! και δεν τού το λές έσύ;
Έστέλλη από τού Μορτζιζούλου

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

μας Γιοήν χαρισάμενος!

Ηθέλα νά ήμπορούσα, όπως ο Χριστός, νά δέ-
χωμαι πάντοτε στον έσχατον καθάπερ και τον
πρώτον. Άλλά... τούλάχιστον δια τούς Δια-
γωνισμούς, αυτό μου εις έδύνατον! Τή ήμπα-
ρούσα νά κάμω π. χ. δια τήν φίλην μου Ήμέ-
ραν τής Έλευθερίας, ή όποία μέλις σήμερα
μού έστειλε μίαν ωραίατάτην αληθινήν Σελίδα
Καλλιγραφίας! Ναι μεν έφερε ήμερομηνίαν πολύ
αργαιότεραν, άλλ' έγώ τήν έλαβα, απ' όύ πλέον
έγινεν ή κρίσις τήν όποιαν θα ίδετε εις τή προ-
σχετή' ώστε μετά λίγης μου ήναγκασθήν νά
την άποκλείσω. Προσοχή, προσοχή νά μη μέ-
νετε έξω του νυμφώνος! Μη λημονήτε τήν
προθεσίμια. Τό έναλλάξω: Ψηφροδέατον δέχομαι
μέχρι τής 22 'Απριλίου και άπαντήσεις δια τήν
Ε' Κυριακήν μέχρι τής 30 'Απριλίου.

Πόσον με αγαπή ή Δεία! Άλλά πόσον με ά-
γαπή και ή μαμαπίς τής Δείας! Δουλοσατε:
Είς τήν 25 Μαρτίου ή Δεία είχε τή γενεθλιά της
—νά μου έσή! — ή δε μαμαπίς τής έχάρισε,
επί οικίστες; Ένα μεγάλο κουτί γεμάτο χαρτιά
και φοκέλλους δια νά μου γράψη. Και απόδειξις
ότι τή τα έχάρισε δια νά γράψη μόνον εις έμέ,
είνε ότι έπάνω εις κάθε χαρτί και εις κάθε φα-
κέλλον υπήρχε τή ψευδώνυμον ΔΕΑ τυπωμένον
με κομφατότους χαρακτήρας. Φαντασθήτε πλέον
τήν χαράν τής Δείας, αλλά και τήν ιδικήν μου
χαράν, όταν έλαβα τή πρώτιον τής γραμμα έπάνω
εις τή ιδιαίτερον αυτό χαρτί! Καλή τί λέγω;
Όλο τή σπιτάκιόν μου έγινεν ένα-κάτω, διότι
τό ανεστάτισεν ο Άνανίας με τή φωνήν του και
με τή λογοπαίγνιόν του. «Η Δεία μας! Εφώνη-
ζεν ή Δεία μας! με τί ή-δέα σπουδαία!...
— Τί έχει νά γίνη τώρα, αν τον πατέρα τής
Δείας μιμηθούν και άλλοι γονεϊκ' συνδρομηταί
μου!

Χρητικώς με τή Δημοφιλήσιμα μανθάνω και εν
όλο περιεργότατον. Είς τή Σχολείον τής Δείας
υπάρχουν δύο κόμμακα: τή εν υπέρ του Κάτα-
στροφου Άράση, με άρχηγόν τήν... (δεν τήν
λέγω), τή δε υπέρ τής Ναυτοπόδας, με άρχη-
γόν τήν Δεαν. Και τί γίνεται πλέον, δεν περι-
γράφεται. Άλλ' ή Οιδίπους Τύραννος, δομιμά-
σας και αυτός νά γίνη κομματάρχης και άποτυ-
χών, ήλασε γυνάμην και μου γράφει: «Αυτά
δεν είναι σωστά. Καθείς πρέπει νά ψηφισή άμε-
ροδέτως, δηλαδή τή ψευδώνυμον πού του άρέ-
σει καλλίτερα, χωρίς νά κωτάξη φίλις και πε-
ριστάσεις!» Αυτό λέγω κ' έγώ, φίλε μου! Άλ-
λως ή ψηφοφορία δεν θα είχε λόγον!

Ο δε φίλτατος Δόν Γιωργίτης μου γράφει:
«Αν είναι έτσι, τότε θα έχρησάτο και προγράμ-
ματα έχλογικά: τί άστέιον δε πού θα ήτο νά δώη
και εις έξαφνα εις τήν Διάπλάσιν!»

Νά πώς προδίδονται καμμίαν φοράν τή ψευδώνυ-
μα! Μόλις ή Δευκή Βιολέττα είδε τήν ει-
κόνα τής Δάφνης, τήν έγνωρίσεν ως παλαιάν
της φίλην, τήν όποία έχει μάλιστα και τήν φω-
τογραφίαν. — Τήν παρακαλώ όμως νά μη είπῆ
εις κανένα τόνονά της.
«Όχι, αγαπητή μου και παραπονοίρα Άντι-
ρόνη, (αμ' εκείνο τή Παγδαμιονίαν πάλι;
αίώνιος παράπονα!) Τή ψηφροδέατον σου ήτο εν-
τάξει. Κ' έγώ δεν ήξεύρω διατί ή Παγωμένος
Άκεανός δεν σου άνακατέδωκεν ακόμη τή τε-

ΔΟΝ ΚΙΩΤΗΣ
Υποψήφιος
Πρός βράβευσιν του ψευδώνυμου του.

Άριστε Σκοπευτά, αυτό τή ψευδώνυμον σου
έξέλεξα. Πηγαίνεις εις τήν σκοποβολήν;
«Θέλω νά έχω όλα τή φυλλάδιά σου—μου γρά-

πει ή Νέα Ελλάδα, — και όταν μεγαλώσω νά
άναγκαστώ, δια νά ενθυμούμαι πρὸν ήμην ευ-
τυχής, ότι ήμουν συνδρομητή σου.» Κ' έγώ
θα φυλάξω τήν επιστολήν σου, Νέα Ελλάδα,
δια νά ενθυμούμαι πρὸν ήμην ευτυχής, όταν σε
είχα συνδρομητήριαν!

Βεβήκιος, Άδρα του Άρίστου, ήν ο άδελφός
σου έγγραφη συνδρομητής μου, θα δύναιτο νά
λαμβάνη μέρος εις θίους μου τους Διαγωνισμούς.
Πόσον αίρετα αι' έκφράσεις σου περί τού Βασι-
λόκαδος Χριστοφόρου!

Με πληθύνουν πολύ σπουδαιόν είδους παράπο-
να, αγαπητή μου Τράχα Τρούκα! Μα πότε
έγραψες και δεν σου απήντησα; «Αν ή επιστολή
σου δεν είχε τίποτε ιδιαίτερον, θα σου έστειλα
φίλην, εις ενδύνατον, διότι εις θίους άπαντός, μα
εις θίους! — Είνε περιττόν νά έπω ότι δέχεται
τήν άνακαλήτην, απ' όύ μετ' όλίγον θα στείλῃς
τὴ τετράδιον σου.

Έχει θίανον ή μαμαμά σου, Ραμυόλε. Τή μη-
θοσορητικῆ μου δεν εις από εκείνα, των ό-
ποιων ή άνάγνωσις άπαγορεύεται εις τή παιδιά.
Άπανταντις εις γραμμένα έπιτιθέμεν δια τή παι-
διά και άποτελούν τρόπον τινά τή συμπλήρωμα
των διδασκικών βιβλίων. — Στείλε λοιπόν αυτό
τὴ διήγημα νά τὴ ιδούμεν!

Φαίνεται ότι δεν γνωρίζε τή ψευδώνυμον σου
ο Κροκιδελλος του Νελίου, αγαπητή μου Πα-
ταρούνα τής Πεττέλης.
«Όχι, Άστρον τής Αύγης, δεν σε είχα λη-
σμονήση και έχάρην πάρα πολύ πού έγινεις κα-
λά και μου ένααγράφες.

Υπερηφανοίμαι, αγαθός δια τούς επαίνους
του καθηγητού σου, αγαπητή μου Έλληνίς
Καλλιτέχνις. Είμαι εύτυχής ήσον μίαν μητῆρ
ακούουσα καλή δια τή τέκνα της. — Έλαβες τή
τετράδιον του Άκαμάτου Ποηλάτου, τὴ όποιον
σου έστειλα τήν 12 Φεβρουαρίου; Ορειλίς νά
τὴ στείλῃς και σὺ εν, εν το έλαβες.

Έραστά τής Φίνας, σε είδοσάμ ότι δεν
έστειλα τήν πρὸς τήν Εδουχτή Θηγητήν επιστολήν
σου, παρά μόνον τή τετράδιον σου. Τό ύρος της
μου έφάνη—πώς νά σου πῶ; — όχι πάρα πολύ
άρελές και άνάλογον με τήν ηλικίαν τής Εθνε-
χως θηγητής.

Νά σου είπω ότι έπίστευσα τήν Πρωταπριλιάν
σου, Αρχιμείζιον, και έστειλα τήν Πισσαν
μου εις τήν γειτονιά δια νά μη τήν κρεμάση τε-
νεκέ; Δεν θα τὴ πιστεύσης! Νά σου είπω ότι
έννοησα άμέσως ότι πρόκειται περί άστείας; Πά-
λιν δεν θα τὴ πιστεύσης! Όταν έχη κανείς νά
κάμη με Αρχιμείζιον δεν λέγει τίποτε! —
Αληθεια, πώς σου έναλοράνη ή επιστολή τής
Οραίας Δορκάδος; ! ! Έτσι εύκολα δεν
τραβούν τήν κοστίδες!

Δεν σε συλλυπόμαι δια τόν θάνατον του θείου
σου, αγαπητή Ολυμπιονική! Ο ύπερ τής
πατρίδος θάνατος εις τόν ένδοξόν, ώστε μόνον
συγχαρητήρια άρμόζουν εις τούς έχοντας τού-
τους συγγενείς!

Λιονοκαπέλος Παταρχαίον, επιστολήν, Πνευ-
ματικῆς Ασκήσεως, Παιδικῆ Πνεύματα, δια τή
γράφεις εις τὴν ίδιον χαρτί. Τό ίδιον και ο Τσίον-
Τσίον-Τσίον. Δεν είπα ότι αυτό δεν πρέπει νά
γίνεται, αλλά τὴ κάθε τὴ νά γράφεται εις ξεχω-
ριστῶν χαρτί;

Φιλτάτη Κανάκη, όταν μία λύσις εις ενθε-
τάτην και λογικήν, έννοια σου και δεν άπορρι-
πεται ποτέ. — Άλλά διατί δεν γράφεις και τὴ
ψευδώνυμον σου;

Νά πώς προδίδονται καμμίαν φοράν τή ψευδώνυ-
μα! Μόλις ή Δευκή Βιολέττα είδε τήν ει-
κόνα τής Δάφνης, τήν έγνωρίσεν ως παλαιάν
της φίλην, τήν όποία έχει μάλιστα και τήν φω-
τογραφίαν. — Τήν παρακαλώ όμως νά μη είπῆ
εις κανένα τόνονά της.

«Όχι, αγαπητή μου και παραπονοίρα Άντι-
ρόνη, (αμ' εκείνο τή Παγδαμιονίαν πάλι;
αίώνιος παράπονα!) Τή ψηφροδέατον σου ήτο εν-
τάξει. Κ' έγώ δεν ήξεύρω διατί ή Παγωμένος
Άκεανός δεν σου άνακατέδωκεν ακόμη τή τε-

τετράδιον σου, εν ή εις άλλους τὴ άνακατέδωκε.
Περιέργον! — Α, παρ' όλίγον νά έχασω τή
γενεθλιά σου και φωνάζομαι τί παράπονα θα
ήκουα. Λοιπόν, νά μου έσῃς και νά τή χα-
λιάσῃς.

Τίχ-Τάχ, μανθάνω ότι έχεις τόσας άσχολίας,
ώστε δεν εύκαιρείς νά μου γράψῃς. Δεν περάζεις.
Μανθάνω ότι είσαι τόσο μετρίοφρον, ώστε δεν
έννοεις νά φωτογραφηθῃς, δια νά δημοσιεύσῃς τήν
εικόνα σου. Αυτό περάζεις όλίγον — αλλά είναι
δικαιωμά σου. Τὴ τετράδιον όμως τὴ όποιον σ' υ-
έστειλα πρὸ τριών μηνῶν εν μέρους του Άρεως
είσαι ύποχρεωμένος νά τὴ άνακατέδωξῃς επί πάση
θυσία... χρόνου.

Έρωτάς αν πρέπει νά είναι τυπωμένον τὴ ψη-
φοδέλιόν σου, Οραία Δορκίς; Υποθέτω ότι
άσπτεύσαι! — Ο Σ. Τσοβαλάης έλαβε τὴ τετρά-
διον σου και έστειλε τὴν ίδιον του, αλλά δεν το
έλαβα. Τὴ γράφω νά σου ένααστειλή.

Όσοι περιμένουν τετράδιον από τον Κιθαρι-
δον Άπόλλωνα, άς έχουν όλίγην ύπομονήν.
Συνέση εν λάθος εις τήν διεύθυνσιν και τή έστει-
λα εις άλλον αν' άλλου όμοιον. Εντυχώς τὴ
λάθος έννοήθη και έδορθώθη.

Βλέπεις, Αρστέα του Μέλανος Αρμουδ, ότι ο
κ. Φαίδων έπρόλαβε τήν έπιθυμίαν σου, εις
πάντοτε γνωρίζε νά προλαμβάνη τήν έπιθυμίαν
των μικρών μας φίλων;

Μαρίδα του Παλίφου, θα περάσῃς λοιπόν ή-
συχον Πάχη, πού έκόπηκε τὴ αίμά σου μήπως
δεν ξαναπαρή ο Αύτοκράτωρ τον Έκτορα. Ίδού
ότι τον έσανατήρ... Μα τί ένδιαφέρον πού κι-
νεί αυτό τὴ μυθιστόρημα! Φαντασθήτε ότι ήρ-
χοντο έπίτιχες νά μ' έρωτήσουν περί τής τύχης
του Έκτορος!

Βεβαίως, Τόδης Αρτέμιος, εκαστος σύντε-
λεϊ ύπερ ενός σκοπού εν τὴν μέριον των δυνάμεών
του, και τότε εις εύτυχής με τήν ιδεάν ότι έ-
πραξε πάν ό,τι ήδύνατο.

Ήγώ, έλαβες τὴ τετράδιον του Δεσοῦ τὸν
Όρέων, τὴ όποιον σου έστειλα τήν ήν Μαρ-
τίου; Πώς δεν απήντησες; Πρὸ τίνος μου έ-
στειλες εν τετράδιον άνεν γραμματοσήμου και
διευθύνσεως, τὴ όποιον έχω. Θέλεις νά τὴ
στείλω;

Η έρώτησις τής Ε' Κυριακῆς, Μελιά Διά-
βολος, (δεκτόν) δεν άκούεται και τήν αιτιολογίαν
της προτιμήσεως: αυτό έννοείται άκωθεν!

Εύχομαι ή νέα μου έπιστολήν νά σε ήρην εν-
τέλως καλά, προσφιλή μου Ανθισμένη Αιμυ-
θαλίς. Δεν ήξευρες πόσον με συνεκίνησεν τὴ
τροφερύτατον γραμματάκι σου! Νά μου φίλησῃς
γλυκά τον Περιοκλέτον και τον Άστρον Γαίον
τους παλαιούς μου φίλους, τούς όποιους δεν λη-
σμονώ.

Εύχαριστός, Άδρα του Ευτέιου, δεχομαι εις
τήν αλληλογραφίαν μου και τήν άδελφός σου. Κ'
έμένα μου ήρσε πολύ, καθώς είδες, ή απάντη-
σις τής Ελένης Σαρρή.

Διογέτη Λαέρτε, έλαβες τὴ τετράδιον του Χ.
Β. Σαβούκα; Σού το έστειλα δια ήσο άκόμη εις
τήν Χαλκίδα, αλλά ίδιον σου άι' αυτόν δεν
έλαβα.

Μά πόσο φίλοι μου ήσαν άσθενείς αυτήν τήν
φοράν! Άσθενής ήτο και ή Άρχαρά τής Εύ-
τυχίας' όταν δε έπήγαμεν ο ιατρός και τήν έ-
βλεπε με τή φυλλάδιά μου εις τήν χειράς της έ-
λεγε: «Πάντα με τήν άχώριστήν σου Διάπλά-
σιν! δεν περάζεις όμως, διότι σου κάμνει καλό!»

Αναμένω λοιπόν, Ευτέεροντία, και σ' εύ-
χαριστώ δια τήν έφημερίδα πού μου έστειλες.
Μά νά ιδούμεν ποτε θα γίνῃ ή Μ. Κυριακή, κα-
θώς πηγαίνουν τή πράγματα.

Έλαβα κατόπι τὴ γραμματοσήμον, Σοφῆ Πι-
τσασέ, και τὴ έστειλα. ο έλάβελάς σου αν δεν
είνε συνδρομητής, δεν δύναιτο νά λάβῃ μέρος
εις τήν ψηφοφορίαν. Άλλο άδελφός, και άλλο
έξάδελος.

Τέλος πάντων άς τὴ μάθη ή Χαλασιός Κο-
σμου και άς κάμῃ ο τι θέλῃ: Ο πρώην Φιλόθεος
Άπόλλων — καθ' έ μου γράφει ή Ολυμπιος

Ζεός — εξακολουθεί να διαμνησθή την ύπαρξίν του! Μά είνε πράγματα αυτά, λαλαουμέ κόμου; Φανερώσου επί τέλους και άλλαξε ψευδώνυμον.

Ευχαριστώ πολύ την διδασκαλίαν σου, Ναυτοπούλα, η οποία αν εχεν εξουσίαν θα έκαμνε νόμον να με λαμβάνουν όλοι οι Έλληνόπαιδες.

Έπίτω, Λευκή Κόκκι, ότι ο φίλος σου θα κρατήση τον όρκον του και δεν θα προδώση το ψευδώνυμν σου. Η φιλία σου δεν με καλκει, άπλουστατα διότι δεν είνε φιλία.

Πιστό Σκυλί, ίδου το νέον ψευδώνυμν σου, δια να κάμνι με αυ Γαβ! Γαβ! Αλλά τα γραμματάκια που μου στέλλεις δεν είνε σωστά! αυτά πάλιν κάμνουν μόνον 70 λεπτά, εν φ έπρεπε να στείλῃς 80.

Μά τι ωραίον το όνειρν σου, Όρατορ Τρι-αταφυλλιάκι! Και ίδου ότι ήλθευσεν ά-μέσως.

Φαίνε αι ότι δεν έχθη καμία σου επιστολή, Ήσυχό μου Δεράκι. Προς τον Άετόν τών Όρειών έστειλα το τετραδίον σου την 24 Μαρτίου.

Άετέ τών Όρειών, άφ' ου δεν έλαβες το τετραδίον του Άρχιζιζιανίου, αλλά ήθεύρες ότι δε-χεται την ανταλλαγην, ο είνε πρώτος το ιδίον σου και βεβαίως θα σου το ανταποδώση. Καλέ αν έμάντευσες από τώρα ποιος θα βραβευθή εις την Καλλιγραφίαν!

Πήσαι επιστολά! Τι χαρά να λαμβάνω τόσας επιστολάς! Η μόνη μου λύπη είνε ότι δεν εμπορώ ναπαντώ λεπτομερώς εις θλας τάς έρωτήσεις.

Ευχρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δε-χουμαι μετά χαράς εις τους διαγωνισμούς μου και εις την αλληλογραφίαν μου: Δόρυτα τών Ισαυ-ρων, (πολύ καλά άναμνένω!) Δόρυτων Πολε-μιστήν, (αυτό έβλεξα) Οστέρον Ύμνον (προ-τιμώ αυτό) Κονταλιανόν, (ο βποιός δύναται να μου στέλλη λύσεις αντί της αδελφής του) Μα-γισμένη Ακρογιαλιάν, (αυτό ευχαριστώ) Πυγολαμαίδα, (αυτό έβλεξα) Έσθρα Μα-ριαν, (άπόλαυσις η επιστολή της) Μοτιλη-γατόν Δόρυτα και Σαμιακή Σημαίαν, (αυτό έβλεξα).

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλ-λάξουν: Η Νέα Έλλας με τον Ύπερα-σπιστήν της Πατρίδος — η Άδρα τού Δόρυ-τος με την πρώην Αστεικήν Νύκτα, πρώην Δόρυτα της Αφρικης, Μαρίθαν τού Φαλή-ρου και Άδρα τού Όρφέως — το Άστρον της Αύγης με τον Όπικόδα Αχιλλέα — η Ό-ραία Δορυάς με τον Μακροδέξαν, Άρστην τού Μέλανος Δρυμόδ, Λευκή Άρκτην, Για-Τύκ, Βασίλισσαν Κλοσάγαν, Χαλασιόν Κόσμον, Ναστραδίν Χοτζιαν, Άδρα τού Φαλήρου, Φίν-Φλάρ και Φιλάδελφον — το Διοσκοπέδες Παραγαϊτόν με την Λαρυγγήν και με τον Κροκόδειλον τού Νείλου — ο Σι-φίας τού Φαλήρου με τον Καρχαριαν τού Φαλήρου, Μαρίθαν τού Φαλήρου και Πε-ροσία — η Λευκή Βιολέττα με τον πρώην Δόρυτα της Αφρικης, Άδρα τού Φαλήρου και Μα-ρίθαν τού Φαλήρου — η Αναμνημοπούλα με τον Τερπικέρανον Δία — το Μικρόν Πειρα-κτηριον με την Λευκήν Πεταλούδαν — το Α-ρχιολούδορον με το Αρχιζιζιανίον — ή Ήθλια με την Μέλλουσαν Καλλιτέγγνιδα και με το Αρχιζιζιανίον — ο Φορμιώρ με τον Συγγερόδον Όθρανόν — η Ήχρ με τον Στράβωνα τον Γε-ωγράφον — ο Διογένης Λαέρτιος με την Έλ-ληνικήν Σημαίαν, Έσπερίαν Άδρα, Κρο-κόδειλον τού Νείλου, Σοφόν Πιττακόν, Θέλ-πουσαν και Ανδρείον Αργοναυτήν (άλλα με τα όνόματά των) — η Χρυσή Βροχή με την Α-ντιμιμένη Αμυρδαλιάν, Φλάρον Ψιττακόν, Κουκλίσαν και Λευκήν Δορυάδα — η Κα-θαρά Καρδια με την Ακρόπολιν, Έλληνη-κήν Καρδιαν και Άκρορα της Φιλίας — η

Ναυτοπούλα με την Λευκήν Δορυάδα, Κο-ραϊνή και Αρχιζιζιανίον — ο Λευκός Κύκνος με τον Όπικόδα Αχιλλέα, Λαοδύμαν, Άρ-χισταρχον Θεμιστοκλέα και Μαρτίον της Δωδώνης — ο Ναυτίλος με τον Χαλασιόν Κόσμον.

Άσπασμοί, πληροφορία. — Ο Ρο-μύλος ασπάζεται το Αρχιζιζιανίον και το συγ-χαίρει δια το βραβείον. Σόλων ο Νομοθέτης την Νεράϊδα τού Γιωδ — η Παπαρούνα της Πεντέλης την Καρδερίαν — το Άστρον της Αύγης την Έσπερατον Ζώνην ή Όρατα Δο-ρυάς την Έλληνικήν Σημαίαν ή Αρστην τού Μέλανος Δρυμόδ τού Καϊμάκι τού Σερφόν (ου όποιου ζητεί τάρχη) — ο Φίν-Φλάρ την Άπτερον Νίκην — το Αρσισμένον Κωμα την Τοκόϊδα Άρτεμιν της Ζησέ τάρχη) — ο Κα-ραβόγατος την Τοκόϊδα Άρτεμιν (και κω-τεύουον να μεγαλιώσουν τα γατάκια της;) — Η Χρυσή Άστει έρωτά τον Δεκαπενταετή Πλο-αρχον άν του έπέρασε το σημάδι. — Η Γη της Έλλάδος με παρακαλεί να έπω εις όλους ότι δεν ύφίσταται πλέον, άλλόθεν ψευδώνυμον. — Η Τοκόϊδα Άρτεμει ασπάζεται τον Καρβό-γατον — το Άψε-Σόος τον Κρίπ-Κράπ και τον έρωτά: σκοπέυει να γίνη παππάς; (!) το Αρ-χιζιζιανίον τον Μορτζουφλον. — Η Έλλη-νική Καρδια άπαντά εις τον Οιδίποδα Τύραν-νον, καθώς και προς τους άλλους, οι όποιοι έή-τησαν ανταλλαγην Μ. Μυστικών έμμέτρως, ότι δεν δύναται να τους εύχαριστήση, επειδή τον Πήγασόν της, τώρα με την καταναγκαστικήν εισ-φοράν, της τον έπληραν, όταν με το καλόν τε-λευίωση ο πόλεμος και της τον επιστρέψουν σών, τότε πολύ εύχαριστάς θα τους άπαντήση. — Η Κνωστέλεος Σημαία πληροφορεί την Θέλιπου-σαν ότι τάρχη της είνε Ε. Δ. Β. — Τε Μή με

Αημιόνει έρωτά τον Κροκόδειλον τού Νείλου διατί, παρά την ύπόθεσιν του, δεν έφανέρωσε το θύμα του; — Η Άδρα τού Βόξειτου ασπά-ζεται την Βόξεινοπαλιάν — το Χρυσόν Δερας την Βεαίσθητον Καρδιαν. — Η Αντιμιμένη Ανγαρία εύχεται εις την Γλωσσίαν Έλλίδα να εκπληρωθή τάχιστα εις χριστού της έλικς. — Ο Ήρος Γαριβάλλης έρωτά το Ήσυχό Δεράκι: τον δεχεται δια κουμπάρον θεόν θα-ραβωνιστή;

Από ένα γλυκό φίλου (εκτός τού γε-νικού Χριστός Ανίστη!) στέλλει η Διαπλάσις προς τους φίλους της, που της έγραψαν αυτήν την εβδομάδα: Παχόν Τσίρον, Τούσχηρον (δεν παύει!) Σαταϊάν (χαίρω πολύ που ά-νέρωσε!) Γεώργιον Κολλάρον (έστειλα και ά-πήγησα) Δόρυτα της Νεμέας (έστειλα) Ά-ναμνήνη (ώ, εδώ έχομεν θαυμάσιον καιρόν!) Πολέχην τού Πηλιου (δύναται) Μόζαρ, Ήρημίνην, Φλάρον Ψιττακόν (όχι!) Κά-ταραρον Άράνην (έχασην πάρα πολύ) Με-κράν Φωσφοροπούλα (την όποιαν εύχαριστώ πολύ δια τα γραμματάκια) Άργυρόν Πάν-σέληρον, Χρυσόν Δερας (έστειλα) Σεληνό-φωρον Νύκτα (έστειλα) Μαρσίτην, Χρυσίδα (έγινε καλά;) Καθαράν Καρδιαν (εύχαριστώ πολύ δια τα γραμματάκια) Πεινασμένον Δό-ρυτον (έστειλα) Γαριβήλ Καρβό-ατον, Γαβ! Γαβ! Άγροστριαταφυλλιάν, Ζακπίδα (η όποια μου έχει στείλη έως τώρα 2 τετραδία έ-νευ γραμματοσύρου, εν παραδρομής βιβλία! Άγρορα της Φιλίας, Κροκόπειλον Ήδ (και όχι Ήχρ, όπως εν παραδρομής έδημοσι-εύθη εις το προηγούμενον φύλλον) Έδδρον Ουκίαν κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 4 Άπριλιου θάπαντήσω εις τα προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 12 Μαΐου ε.ε.

190. Συλλαβογράφος.

Δύο πτώσεις αν συνδέσθης μιας γνωστής αντωνυμίας ζών εν των τετραπέδων κάμνεις άνευ δυσκολίας.

Έστειλη υπό τού Τζιν-Τουάν

191. Αετήγρφος.

Το πρώτον είνε ρήμα εκ των περισπωμένων, το δεύτερον μου άρθρον εις τάς πλαγίας πτώσεις και στρατηγών άρχαίον θα ίδης αναστημένον έν εν εις εν τα δύο άρσενικά ένώσχ.

Έστειλη υπό τού Τσιανού Ίου

192. Πυραμίδς.

Ν' αντικατασταθώ- σιν οι σταυροί δια γραμμάτων ώστε να αναγινώσχηται τόνομα Έλληνικής πόλεως, αι δε 8 σιγμαί της βέ- σως μετά του έν τω μέσφ αυτών σταυρού να- ποτελώσι τόνομα άρχαίου βασιλέως, αι άνωτέρω 6 πτηνού, αι άνωτέρω 4 άνέμου και αι άνωτατοι δύο ζών.

Έστειλη υπό τού Άστρον της Αύγης

193. Αετήρ.

Ν' αντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων ώστε καθίως να αναγινώσχη- ται τόνομα άρχιερέως των Ιουδαίων, όριζοντίως κρέ- τους της Εύρασης και δια- γινώσκεις ρητού και έπαρχίας Τουρκικής.

Έστειλη υπό τού Φιλοσόφου Αναλαγέρε

194-196. Κρυπτομένα όνόματα θεών. 1-2, Η πειρα άριστα διδαι μαθήματα. 3, Κρείττον το ύδωρ του οίνου ήσον της μέθης ή φρόνησις.

Έστειλη υπό τού Χειρμονίδου

197-200. Μονίχον γράμμα.

Τη ανταλλαγη ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δια δύο άλλων, πάντοτε των αυ- των, σχηματίσον άλλας τόσας λέξεις

Μάκος, λύκος, παίς, άνεμος.

Έστειλη υπό τού Νέστορος.

201. Αετήρ άκροστυχίς.

Τάρχηκά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνομα θεού, τα δε τελικά θεός των αρχαίων.

1, Πόλις της Ασίας, 2, Έβραία, 3, Δένδρον καρποφόρον, 4, Γέρον της Ήρας, 5, Έρπαστόν.

Έστειλη υπό Κωνσταίνου τού Παλαιολόγου

202. Γρίφος

Σίνα: ΤΧς Ο

Έστειλη υπό Άλκις Ολινοειδίου

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικώ άσκησίων της 22 Φεβρουαρίου 1897.

90, Πυραλς (πύρ-Άλυσ). — 91, Σινώπη (σιν-ο-π). — 92, Το τυμπανον. 93 1 Α 94-95 1, Ίστός, Ίστος, Ίσος, Ίσος, οίος, οίον, ποίον, πλείον. Υ Π 2, ΑΉς, άλις, άλλος, άλλας, ΑΥΡΑ άπας, πάπας, πάσας, Πασός. Ι Σ 96-101, Τη προσθήκη τού ΑΝΤ Ι γράμματος η σχηματίζονται αι Σ Α λέξεις: Ισμήνη, εύχος, έση- πτος, χλόνης, ήλιας, Σημάς, — 102, ΔΙΑΣ (1, Πάρος, 2, Αίρος, 3, Σάρος, 4, Ισός). — 103, ΣΗΡΕΧΙΟΣ, ΑΥΣΤΡΑΙΑ. (1, Σαχάρα, 2, Πισσα, 3, Ελιών, 4, Ραδιέ, 5, Χρυσός, 6, ΕΤεοκλής, 7, Ισαός, 8, ΟΥ- ρανός, 9, Σάρος). — 104, ΙΚΤΙΝΟΣ. (1, Η- ρουδιανός, 2, ΡινάΚερος, 3, ΑεΤός, 4, Καλ- λιπολις, 5, ΨεΝάδα, 6, Ησίοδος, 7, Τλ- Σός). — 105, Σημάδενε τοίς φίλοις μη τα ήρι- στα άλλα τα βέλτιστα.